

Arrest

nr. 187 793 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die *loco* advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van mevr. L. G. A. Op basis van deze aanvraag verkreeg verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk.

1.2. Op 26 maart 2014 adviseerde de Procureur des Konings te Brugge dat er sprake was van een schijnrelatie, waardoor geen rechtsgevolgen kunnen worden verbonden aan het huwelijk.

1.3. Op 18 juni 2014 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge tot weigering van de erkenning van het huwelijk.

1.4. Op 8 september 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.5. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 164 716 van 25 maart 2016 werd het annulatieberoep tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden verworpen en werd het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.6. Op 27 september 2016 werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“De heer, die verklaart te heten
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7,2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene legaal verblijf is verstreken.

Op 8.09.2014 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene. De bevelscomponent werd bij arrest van 25.03.2016 vernietigd, de beëindiging van het verblijfsrecht hield stand. Vandaar dat heden een nieuw bevel dient te worden genomen.

Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Van enige medische problematiek is hier geen sprake. Wat betreft het gezins- en familieleven van betrokkene, alsook de belangen van de minderjarigen dient opgemerkt te worden dat de huwelijksband van betrokkene met de referentiepersoon (overeenkomstig de motivering tot beëindiging van het verblijfsrecht) wordt betwist, derhalve kan hier niet gesproken worden over het niet respecteren van het gezins- en familieleven van betrokkene. Gezien de inconsistenties betreffende de identiteit kan evenmin zijn verwantschap tegenover de kinderen als 'bewezen' worden beschouwd. Vandaar dat het ook redelijk is te stellen dat de belangen van de kinderen met deze beslissing gevrijwaard blijven en een bevel van toepassing is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 9 van het Handvest van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“Artikel 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet;

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving;

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitdrukkelijk gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)”

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights’. (P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. En YAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Er is niet voldaan aan de proportionaliteitstoets.

Art. 8 EVRM (en tevens 7 en 9 van het Handvest van de EU) komt in casu des te meer in het gedrang door het gegeven dat verweerder perfect op de hoogte is van de duurzame relatie met wettelijke samenwoning tussen partijen, terwijl toch een beslissing werd genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden MET bevel om het grondgebied te verlaten – hetgeen werd vernietigd door Uw Raad, waarna zelfs een nieuw (huidig) bevel volgde.

Artikel 74/13 Vw. bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer dit in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (RvSt. 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 4 februari 2013, nr. 96.569).

*Verzoeker en zijn echtgenote vormen reeds sinds 1980 een koppel!
Hun eerste kind werd geboren in 1981, het tweede in 1982 en het derde in 1983!*

Dit zijn toch feiten waar men niet omheen kan en als deze voor verweerder al niet wijzen op het feit dat zij al sinds jaar en dag een koppel zijn, dan weet verzoeker het ook al niet meer !

Verzoeker en zijn echtgenote woonden ook al 7 jaar samen in Spanje (met geldige verblijfsdocumenten, overigens nog steeds geldig op het ogenblik van de verhuis naar België) vooraleer ze naar België zijn verhuisd (cfr de complete foute vermelding van het betreden van de Schengen Zone in 2013 ...). De Spaanse autoriteiten hebben het verblijf duidelijk ook daar toegestaan op basis van het huwelijk tussen partijen gesloten in de Dominicaanse Republiek.

De relatie van verzoeker en zijn echtgenote gaat dus reeds 36 jaar terug !

De absurde en onjuiste bestreden beslissing betreft dan ook nog eens een onvoldoende gemotiveerde disproportionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verweerder gaat er aan voorbij dat de procedure inzake het hoger beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand voor de Rechtbank van Eerste Aanleg West- Vlaanderen, afdeling Brugge nog steeds lopende is.

De Rechtbank zelf gaf bij vonnis van 07.11.2014 te kennen dat hic et nunc geen duidelijkheid voorhanden is en in zonder het echtheidsonderzoek dient afgewacht te worden.

Er kan dus niet worden gesteld dat het gezins- en familieleven van verzoeker werd gerespecteerd bij het nemen van de bestreden beslissing, nu verweerder er gewoon van uitgaat dat er (bewezen) geen sprake is van enige huwelijksband.”

2.1.1. De Raad merkt vooreerst op dat in de mate verzoeker zich richt tegen de beslissing van 8 september 2014, waarbij een einde werd gesteld aan het recht op verblijf, verzoekers beroep hiertegen werd verworpen met het arrest van de Raad met nummer 164 716 van 25 maart 2016. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf is niet het voorwerp van het huidige beroep. In de mate het middel is gericht tegen deze beslissing, is het dan ook onontvankelijk.

Verzoeker voert aan dat nagelaten werd rekening te houden met de duurzame relatie en de wettelijke samenwoning van verzoeker. Hij wijst erop dat hij met zijn echtgenote sinds 1980 een koppel vormt, dat zij drie kinderen hebben en dat zij ook al zeven jaar samenwoonden in Spanje. Hij wijst er ook op dat ze nog een procedure lopende hebben tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (zie punt 1.3. van dit arrest).

De Raad merkt op dat het bestreden bevel wel degelijk een motivering bevat in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo wordt met betrekking tot verzoekers recht op gezinsleven gemotiveerd:

“Wat betreft het gezins- en familieleven van betrokkene, alsook de belangen van de minderjarigen dient opgemerkt te worden dat de huwelijksband van betrokkene met de referentiepersoon (overeenkomstig de motivering tot beëindiging van het verblijfsrecht) wordt betwist, derhalve kan hier niet gesproken worden over het niet respecteren van het gezins- en familieleven van betrokkene. Gezien de inconsistenties betreffende de identiteit kan evenmin zijn verwantschap tegenover de kinderen als 'bewezen' worden beschouwd. Vandaar dat het ook redelijk is te stellen dat de belangen van de kinderen met deze beslissing gevrijwaard blijven en een bevel van toepassing is.”

Met het opnieuw te verklaren dat hij met zijn echtgenote een koppel vormt sedert 1980, zij drie kinderen hebben en dat zij ook al zeven jaar samenwoonden in Spanje, weerlegt verzoeker geenszins de motivering dat *in casu* geen rekening kan worden gehouden met deze elementen aangezien de huwelijksband wordt betwist en de inconsistenties, met betrekking tot verzoekers ware identiteit. Verzoeker beperkt zich ertoe zijn standpunt te herhalen, doch brengt geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat deze motivering onjuist of niet pertinent zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat actueel nog een procedure lopende is voor de rechtbank tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 18 juni 2014, waarbij deze weigerde het huwelijk te erkennen, werd in het meergenoemde arrest van de Raad met nummer 164 716 reeds vastgesteld dat: *“het louter gegeven dat door verzoekende partij beroep werd ingesteld tegen deze weigeringsbeslissing van 18 juni 2014, niet impliceert dat door de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou mogen worden gehouden met de inhoud van deze beslissing, te meer nu de vaststelling dat er geen erkende huwelijksakte voorligt tot op heden overeind blijft. Het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen, ongeacht de vraag of de gegevens in kwestie al dan niet reeds werden bevestigd in het kader van een beroepsprocedure.”*

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het tweede middel wordt toegelicht als volgt:

“De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden d.d. 08.09.2014 werd door Uw Raad niet vernietigd.

Huidig BGV vereist echter een eigen wettelijke basis en eigen motivering ter ondersteuning.

Artikel 54 van het KB van 8 oktober 1991 houdt immers een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische Staat. De wetgeving stelt uitdrukkelijk dat : Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [1 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,]1 van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met , zo nodig, bevel

om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Er kan dan ook perfect rechtsgeldig een bijlage 21 inhoudende intrekking van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de EU worden afgeleverd zonder BGV (wat in de praktijk ook een courant gebruik is ter vrijwaring van de familie/gezinsbelangen, rekening houdende met artikel 8 EVRM en evenzeer artikelen 7 en 9 van het Handvest van de Europese Unie). De woorden "zo nodig" uit artikel 54 van het KB van 8 oktober 1991 wijst uitdrukkelijk op een mogelijkheid en niet op een automatisme/verplichting om een BGV af te geven (cfr de rechtspraak van de RvSt in verband met artikel 52,\$4,5de lid van voormeld KB dat in eenzelfde mogelijkheid voorziet tot het afleveren van een BGV bij uitreiken van een artikel 20 : RvSt. 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvSt. 24 oktober 2012, nr. 221.165).

De motiveringsplicht zoals neergeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvSt. 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt. 21 juni 2004, nr. 132.710).

De feitelijke overwegingen worden door verweerder wel geduid, doch blijken volkomen foutief te zijn en niet uit te gaan van de correcte feitelijke en procedurele voorgaanden van huidig dossier. Uit hetgeen verzoeker reeds heeft uiteengezet blijkt overduidelijk dat hij reeds een relatie heeft van 34 jaar met zijn echtgenote en daar 3 kinderen mee heeft !!! Met dit gegeven heeft verweerder helemaal geen rekening gehouden (en er alvast geen motivatie over opgenomen) in de bestreden beslissing.

De motivatieplicht en artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, alsook rekening houdende met artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM, vereist een gedegen/zorgvuldig en individueel onderzoek van het dossier.

Verweerder gaat er aan voorbij dat de procedure inzake het hoger beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand voor de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge nog steeds lopende is.

Er is dus nog geen definitieve beslissing of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk;

Waardoor het disproportioneel zou zijn te bevelen dat verzoeker het grondgebied zou dienen te verlaten."

2.2.1. Verzoeker betoogt in essentie dat overeenkomstig artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 aan de vreemdeling wiens recht op verblijf een einde werd gesteld "zo nodig" een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. In essentie betoogt verzoeker dan ook dat de verwerende partij beschikte over een ruime discretionaire bevoegdheid, zodat deze omstandig diende te motiveren waarom er voor werd gekozen om *in casu* over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst nogmaals naar artikel 8 van het EVRM, naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat hij bij de burgerlijke rechtbank een procedure lopende heeft tegen de weigering van erkenning van het huwelijk.

Waar verzoeker betoogt dat artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 de minister of zijn gemachtigde niet verplicht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gaat hij eraan voorbij dat deze bepaling geen afbreuk doet aan artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt in welke gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten "moet" worden afgegeven en in welke gevallen een bevel "kan" worden afgegeven. *In casu* verwijst het bestreden bevel naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, in welk geval de minister of zijn gemachtigde het bevel "moet" afgeven. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, was er aldus geen sprake van een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. Zoals zij terecht aanvoert in de nota met opmerkingen, kan de verwerende partij zich in een dergelijk geval beperken tot een summiere motivering, waarbij de feitelijke vaststellingen en de daarop van toepassing zijnde rechtsregel worden vermeld.

In de mate de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, naar artikel 8 van het EVRM en naar het feit dat er bij de burgerlijke rechtbank nog een procedure hangende is tegen de niet erkenning van het huwelijk, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT